

Bácsalmás, 1910. május 11. – Kalocsa, 1987. március 31.

Apja kádár volt. Szülőhelyén hat elemi végzett, majd egy évig ipariskolába járt, később megszerezte a nyolc általános iskolai végzettséget is. A fővárosban kitanulta a kőműves szakmát; előbb segéd, majd 1938-ban letette a mestervizsgát. Fiatal korában kapcsolatba került a politikával, 1928-ban egy év börtönbüntetést kapott baloldali mozgalmi tevékenységéért. 1937-1938-ban – amikor Dunapatajon, illetve Dunaszentbenedeken lakott – belépett a Magyar Élet Pártja helyi csoportjába. 1937-től fogva, miután iparendélyt kapott Dunavecsén, kisebb építkezéseket irányított, de maga is dolgozott. 1924-1944 között több alkalommal behívták katonai szolgálatra. A szovjet fronton harcolt, sebesülése után leszerelték. 1945. januárjában belépett a Szociáldemokrata Párt kiskunfélegyházi szervezetébe, lakhelyén szervezőtitkár lett, 1948. januártól járási titkár. 1946 novemberében belépett az építőmunkások szakszervezetébe. 1946-1947-ben kőműves a csepeli Weiss Manfréd Gyárban. 1947. februárban pártja a Pest megyei termelési bizottságba delegálta. 1947. január és április között elvégezte a Szociáldemokrata Párt vezetőképző iskoláját. Az augusztus 31-én megrendezett országgyűlési választásokon az SZDP Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog megyei listáján pótképviselő lett. 1948. április 26-án sor került behívására a törvényhozásba. A munkáspártok egyesítésekor átigazolták a Magyar Dolgozók Pártjába. Mandátumának lejártá után előbb a kalocsai paprika feldolgozóban dolgozott, majd 1951-től a Gyárépítő Vállalatnál, később a 26. számú Állami Építőipari Vállalatnál kapott munkát. Több építkezésen, többek között Dunaújvárosban, Százhalombattán és Pécsen művezető. 1956 után belépett a Magyar Szocialista Munkáspártba.